

Förändring av min syn på arbete genom åren

När jag var barn såg jag mig själv i ett lyckligt liv med en man och några barn. Jag såg aldrig mig själv i arbete och när den dagen kom och jag var tvungen att börja jobba trodde jag aldrig att det skulle göra mig lycklig. Min lycka skulle komma från annat håll inte genom arbete, det var jag övertygad om.

I ett försök att förena det som just då gjorde mig lycklig med arbete fungerade inte alls. Jag var inte ämnad att jobba med mitt största intresse- hästar. I en flod av tårar lämnade jag jobbet, flyttade tillbaka till mina rötter. Jag tog ett "skräppjobb", köpte egen häst och flyttade till ett hus långt ut på landet. Det hela gjorde att jag kände mig ensam. Jobbet gav inget mer än lön och all min tid med hästen visade sig vara ett surrogat för något annat.

Hos några bekanta träffade jag kärleken och mitt liv fick en mening på det privata planet. Jag hade min häst, min man och ett barn på väg. Privat var jag lycklig, ganska arrogant men lycklig. I arbetslivet däremot vantrivdes jag och började fundera på varför arbetslivet bara skulle ge lön och misär. Tanken på en vidareutbildning började snurra och en dag tog jag steget, började på Komvux och fortsatte mot högskolans värld. Livet lekte även på det professionella planet och jag var fortfarande rätt arrogant.

Då slog livet till och jag blev riktigt dålig. I ett års tid pendlade jag mellan dagar i skolan, hemma och sjukskriven eller inlagd på sjukhuset. Jag var i ett tillstånd där jag kunde valt att ge upp. Ibland längtade jag efter att dö. Mitt i all hopplöshet fick jag min första operation. På min dotters femårsdag vaknade jag upp i stomins underbara värld. Jag hade fått tillbaka livet, inte fullt ut men bra mycket och hoppet återkom. Jag orkade inte studera på heltid så jag valde att jobba och ta en kurs här och en kurs där inom ett helt annat område än jag först tänkt. Kul var det i alla fall.

För första gången fick jag nosa på ett arbete som jag faktiskt gillade att gå till. Någonstans hade jag en insikt om att mitt kall inom yrkeslivet inte landat i mitt liv ännu men tack vare en förstående chef fick jag prova mina vingar på områden som egentligen aldrig hörde till mina dagliga arbetsuppgifter. Jag upptäckte för första gången att det fanns saker som gjorde mig lycklig inom arbetslivet också.

De nya erfarenheterna tog mig ut på nya vägar där jag vågade växa, vågade ta för mig och sjukdomen lärde mig att vara ödmjuk inför livet och att sätta gränser. Jag vågade för första gången säga Nej till saker i arbetslivet som jag inte klarade av. Ännu hade jag svårt att leva efter livets gränser och delar av min arrogans fanns stadigt kvar. Tillslut vägrade min kropp ta mer skit från mig. Jag blev återigen sjukskriven till och från. Det hela slutade i ytterligare två operationer och en omvärderad diagnos.

Återigen stod jag vid ett vägval i yrkeslivet och ännu en gång ville jag arbeta med vad som intresserade mig för tillfället vilket den här gången var hundar. Jag hoppade på en utbildning inom hundnäringen och samtidigt gick jag en arbetsmarknadsutbildning för att bli egen företagare. Innan jag blev klar för arbete inom hundnäringen blev jag kontaktad av en person som erbjöd mig ett arbete. Jag hade skickat en ansökan utan att riktigt veta vad arbetet innebar. Ärligt talat sändes ansökan för att jag kände tvånget från Arbetsförmedlingen. Jag var tveksam till tjänsten, visste inte riktigt vad det innebar och det var dessutom lång resväg med bil. Trots det åkte jag på arbetsintervjun och det visade sig att vi klickade direkt chefen och jag. Där och då talade jag om att säljare kunde jag aldrig bli, det var testat och avklarat. Chefen funderade ett tag, sade att vi nog kunde ordna det ändå. Jag skulle få träffa en person. Där mötte jag min blivande kollega och säljjobbet jag tydligen hade sökt blev ett arbete på kundsupporten. Där fick jag chansen att administrera, ta hand om både säljare och kunder. För första gången i mitt liv hade jag hittat området jag var ämnad för- Administration med kundrelationer. Jag växte oerhört mycket under min chefs ledning. Jag kände mig duktig, glad och förväntansfull inför mitt arbetsliv. Jag var hemma.

Ibland händer dock saker som gör att livet väljer en annan väg än den man först planerat. Företaget finns inte idag men chefen blev en vän för livet. Hon har öppnat mitt sinne för ovillkorlig men inte gränslös kärlek till min omgivning. Även om min arrogans fortfarande visar sig ibland så finns hennes kärleksfulla inställning som en inspiration till de val jag gör i livet idag.

Vägen till ett yrkesval har varit lång och krokig. Jag är fortfarande inte framme men idag vet jag vad jag söker. Jag vet vad jag klarar av och mitt mål är att vara lycklig även i mitt arbetsliv, inte bara i mitt privatliv. Det går faktiskt att förena dessa två och med det få ett fullständigt lyckligt liv. Jag utgår från att tycka om det jag gör och söker arbeten där jag tror att möjligheten att uppnå ett totalt fantastiskt liv existerar.

Jag inser också att som arbetstagare hyr jag ut min tid. Det är ett ömsesidigt utbyte och det är lika viktigt att arbetsgivaren trivs med min insats och mig som person som att jag trivs på min arbetsplats och i min arbetssituation. Mina mål i arbetslivet behöver stämma överens med de mål som arbetsgivaren har för att samarbetet ska fungera optimalt. De mål och riktlinjer som arbetsgivaren sätter skall jag som anställd följa. Det är okej att ha synpunkter, åsikter och kanske andra lösningar och då tar jag upp dem med arbetsgivaren. Med korten lagda på bordet har jag rakt och tydligt sagt vad jag tycker sen är det upp till arbetsgivaren att ta beslutet om hur arbetet skall fortskrida medan mitt jobb är att följa beslutet.

// Anna L

Tack till min underbara familj som ständigt stöttar mig i mina val, både bra och dåliga.

